

summa appellabilis i det Hele blev ophævet, vilde være meget store. Jeg veed ikke rettere, end at der i alle andre Lande bestaaer en summa appellabilis for Underdommerens Domme og ogsaa i de Stater, hvor Retspleien er ordnet paa en saadan Maade, som stemmer overens med de Grundsætninger, som her maa lægges til Grund, er der overladt til den dømmende Myndighed i første Instant, selv naar denne kun bestaaer af en enkelt Mand, en meget betydelig selvstændig Afgjørelse inden for en vis Grændse, som ikke er Gjenstand for Appel. Det er klart, at Beføstningen ved Sagers Appel maa forøges derved, at denne Grændse borttages; der vil udfordres et større Antal af Afseesforer i Overretterne, naar alle saadanne Sager skulde kunne appelleres derhen, og det vilde maaffee fornemmelig være til Fordeel for Sagsførerne, thi det er mig idetmindste af min Praxis bekendt, at det er ikke ganske sjældent, at i de mindste Sager ere Parterne allermeest paaftaaelige paa deres Ret. Derfor kan jeg ikke andet end antage, at det vil være farligt eller i alt Fald ikke tilstrækkelig hjemlet, naar man under Behandlingen af nærværende Sag, som egentlig ikke har tilfattet at gjøre nogen Forandring i de i Henseende til summa appellabilis bestaaende Forhold, vilde inddrage dette Spørgsmaal, og jeg maa saaledes i Henhold til, hvad der iøvrigt er fremført, dels af den ærede Ordfører og dels af de ærede Rigsdagsmænd for Kjøbenhavns 6te District (Mourier) og den ærede Rigsdagsmand for Belle, troe, at det vilde være rettest, at det fremsatte Forslag forkastedes.

Re: Jeg maa i Modstrid til den Betæring, som det lærde Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de District (Krieger) har givet Forsamlingen, netop ansee det for meget farligt, om man ved at adoptere Troen paa Lovforslagene eller Udvalgenes Betænkninger vilde derved søge at affjære Tankens Veiledning, Tankens eller Tankeforbindelsernes; thi kunne Sidste end føre til Udfejleser, saa er det dog saadanne, som Forhandlingerne og ialtsald Afstemningerne ville vide at sætte en Dæmning for, imedens det Modsatte saare let kaster i Armené paa Tankeløshed, den der maaffee allerede hyppig, idetmindste som Tankefraværelse,

har spillet sin Rolle ved selve Bessikkelsen af Udvalgets Medlemmer. Jeg skal her ellers ikke dvæle ved saadanne extraordinaire Tilfælde som de, en æret foregaaende Taler i Nærheden af mig har anført i det Exempel, hvori en Borgerepræsentants Ret var gaaet sloiten. Jeg troer forøvrigt, uagtet den høitagtede Justitsminister meente, det vilde være vanskeligt at finde flere saadanne, at det netop vil være saare let at nævne ikke saa faa (Ja! Ja!). Jeg kjender idetmindste saadanne, dog skal jeg ingenlunde trætte Thinget hermed, og jeg mener ogsaa, at de ikke her ere paa deres reite Sted. Men det jeg mener, der navnlig skal bevæge os i denne Sag, det er Hensynet til Menigmands-Klassen, hvoraf Tjenstedt udgaaer, Hensynet til at dette kun ved fuldstandig, jeg siger fuldstandig Retsnydelse, ogsaa derved erholder en fuldstandig Agtelse for Rets-Udøvelsen, at det altid, ved at vide sin Ret tilfulde beskyttet, ogsaa vil kunne vide bedre at efterkomme sin Pligt; og at en saadan Retsbeskyttelse er tilstede, kan man dog ingenlunde sige for Diebliffet er Tilfældet, saaledes som Lovgivningen nu staaer i dette Punkt. Den ærede Rigsdagsmand for Belle Amts 5te District (Witt) har villet opstille den Formening, at paa den Tid nærværende Punkt i Lovgivningen blev indført, dette var skeet, for at sikke mod trættesjære Personer; men hvem er de trættesjære Personer? Og hvem ansaae man navnlig dengang for trættesjære Personer? Jeg mener, man meget mere skal tænke paa, at Lovgivningen tog sin Bestemmelse paa en Tid, da man opstillede de forunderligste Grændser imellem de Underordnedes og Overordnedes Retsforhold og Retsvilkaar, ja, da man var tilbøielig til at ansee ethvert knyende Ord af en Tjenende mod sit saakaldte Herfskab allerede for en strafværdig Brøde. Jeg troer, vi ere kowne ud over denne Anskuelse, og ere vi det, saa mener jeg, skulle vi ogsaa godtgjøre det i denne Sag. Der er vel af flere peget hen til Ansøgningsretten, og den Regres, den skulde yde, men den høitærede Justitsminister har selv tydeligt forklaret; at Ansøgningsretten ikke i Regelen giver Retsnydelse, men meget mere Vilkaarlighed eller dog administrativt vilkaarlige Fortollninger af de concrete Til-